మనసులేని మనుషులు

-పోట్లూరు సుబ్రహ్మణ్యం

ఉగాది కథల పోటీలో ఎంపికైన కథ

నవ జీవన ఎక్స్‌ప్రెస్ నవ యౌవ్వన జవ్వనిలా చెన్నై సెంట్రల్ స్టేషన్‌లో కదలడానికి సిద్ధంగా ఉంది. ఎన్నో ప్లాటుఫారాలు. వాటి మీద ఎక్కడెక్కడికో వెళ్లడానికి సిద్ధంగా ఉన్న రైళ్లు. వివిధ ప్రాంతాల నుంచి వచ్చే రైళ్ల కోసం ఎదురుచూస్తున్న ఖాళీ ప్లాటుఫారాలు. రైళ్లు దిగి బయటకు వెళ్లేవాళ్లు, రైళ్లు ఎక్కడానికి వచ్చే ప్రయాణికులతో స్టేషనంతా సందడిగా ఉంది.

జస్వంత్ బుక్‌స్టాల్‌లో ఒక ఇంగ్లీషు మ్యాగజైనుకొన్నాడు. చిల్లర తీసుకొని జేబులో వేసుకున్నాడు.

"సార్. ఎలాగయినా చూడండి. ఇక్కడ కదిలితే ట్రెయిను ఆగేది గూడూరులోనే. రెండున్నర గంటలు నాన్‌స్టాప్ ప్రయాణం. జర్నీలో బోరుకొట్టకుండా చదువుకోడానికి మా అమ్మాయి ఆ వీక్లీ తెమ్మంది. ఎలాగయినా ఇవ్వండి "ప్రాధేయపడుతున్నాడు వైటు ప్యాంటు, వైటు షర్టుతో టక్ చేసి ఉన్న ఓ అరవై ఏళ్ల వృద్ధుడు. అతని చేతిలో అయిదు వందల రూపాయలు నోటుంది.

"మమ్మల్నేం చేయమంటారు సార్. ఏడు రూపాయల పత్రికకు ఐదువందల రూపాయల నోటిస్తే చిల్లర మమ్మల్నెక్కడ నుంచి తెమ్మంటారు?" ఇద్దరు అసిస్టెంట్లు పేపర్లు, పుస్తకాలు అమ్ముతుంటే డబ్బులు తీసుకొంటున్న యువకుడు.

జస్వంత్‌కు విషయం అర్థమయింది. 'అతనూ తన ట్రెయిన్‌కే వస్తున్నాడు. వాళ్లమ్మాయికంటున్నాడు. ఆ డబ్బు తనే ఇస్తే పోతుంది' అనుకున్నాడు.

"ఇవిగోండి ఏడు రూపాయలు. వారికి ఆ వీక్లీ ఇచ్చేయండి" అంటూ ఏడు రూపాయలు చిల్లర అందించాడు పుస్తకాల షాపతనికి.

"మీరు కూడా నవజీవన్‌లో వస్తున్నారా" అడిగాడు వృద్ధుడు.

"అవునండీ. ముందు మీరు వీక్లీ తీసుకోండి."

"థాంక్స్ నాయనా. నేను చిల్లరు చూసుకోలేదు. గూడూరు స్టేషన్లో మార్చి ఇస్తాను"అంటూ వీక్లీ అందుకున్నాడు.

"దాందేముంది లెండి" అన్నాడు జస్వంత్.

ఇద్దరూ మాట్లాడుకొంటూ ట్రెయిన్ దగ్గరకు నడిచారు.

"నా పేరు భద్రాచలం. రిటైర్డు ఇంజనీరుని. మా అమ్మాయి ఇక్కడే టి.నగర్‌లో మ్యూజిక్ అండ్ డాన్స్ కాలేజీలో మ్యూజిక్ లెక్చరరుగా పనిచేస్తోంది. ఈ సాయంత్రం ఏడు గంటలకు విజయవాడ తుమ్మలపల్లి క్షేత్రయ్య కళాక్షేత్రంలో అమ్మాయిది గాత్ర సంగీత·కచేరీ ఉంది. అందుకే వెళ్తున్నాం" అంటూ తననుతాను పరిచయం చేసుకున్నాడు వృద్ధుడు. రానూ, పోనూ టిక్కెట్లు వాళ్లే రిజర్వేషన్ చేసినందున టికెట్లు కొనే ప్రస్తావన రాలేదని, స్వంత కారులో స్టేషనుకు వచ్చినందున చిల్లరతో పనిరాలేదని వివరించాడు.

జస్వంత్ కూడా తననుతాను పరిచయం చేసుకున్నాడు. తనది విజయవాడ దగ్గర ఒక పల్లెటూరని, నాలుగేళ్లుగా అడయార్‌లోని ఓ.కె. డిగ్రీ కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా పనిచేస్తున్నానని చెప్పాడు. సంక్రాంతి సెలవులకు తన స్వగ్రామానికి వెళ్తున్నట్లు చెప్పాడు.

ఒక కంపార్టుమెంటుకు దగ్గరకు రాగానే భద్రాచలం ఆగిపోయాడు.

కిటికీ దగ్గర కూర్చొని ఉన్న ఓ అందాల సుందరికి తన చేతిలోని వీక్లీ ఇచ్చి, "ఈమె మా అమ్మాయి తేజోవతి" అంటూ ఆమెను జస్వంత్‌కు పరిచయం చేసి, ఇద్దరి పరస్పర నమస్కారాలు అయిన తరువాత కుమార్తెతో, "అమ్మా. జేబులో చిల్లర లేదు. అయిదు వందల నోటు మాత్రమే ఉంది. ఈ మహానుభావుడే ఈ వీక్లీకి డబ్బిచ్చాడు"అన్నాడు భద్రాచలం.

"దాందేముంది లెండి. ఏడు రూపాయలే గదా" అన్నాడు కిటికీ సుందరి అందానికి ముగ్ధుడైన జస్వంత్.

మల్లెలు విరిసినట్లు నవ్వింది తేజోవతి. "భలేవాళ్లండి మీరు. బాకీ ఎంతయినా బాకీనే. ఇవ్వకపోతే ఎలా తీర్చుకోవాలి మీ బాకీ" కొంటెగా అంది.

జస్వంత్ ఐసయిపోయాడు. ఆమె ఎంత అందంగా ఉందో, ఆమె గొంతు అంత మధురంగా ఉంది.

రైలు బయలుదేరుతున్నట్లు పెద్దగా అరిచేసరికి తెప్పరిల్లిన జస్వంత్ "ప్రక్క కంపార్టుమెంటే నాది"అంటూ ముందుకు కదిలాడు.

"గూడూర్లో కలుసుకుందాం"అంటూ రైలెక్కాడు భద్రాచలం.

రైలు బయలుదేరింది. సీట్లో కూర్చున్న జస్వంత్ మనసు గాలిలో తేలిపోతూ ఉంది. కిటికీ సుందరి తేజోవతికి పెళ్లయిందో? లేదో?? మెడలో గోల్డ్ చెయిన్ మెరుస్తూ ఉంది. అంతమాత్రంచేత పెళ్లయినట్లు కాదు కదా. ఆ గోల్డ్ చెయిన్ అడుగున మంగళసూత్రాలు ఉండకూడదని దారిపొడవునా కిటికీల్లోంచి కనిపించే పల్లెల్లోని చిన్న చిన్న గుడులకు మొక్కుకుంటూ ఉన్నాడు. ఇంత కాలం బ్రహ్మచర్య దీక్ష అవలంబించిన తనకు ఈమె సరియైన జోడీ అనుకొంటున్నాడు.

అతను ఊహల్లో ఉండగానే రైలు గూడురు రైల్వేస్టేషన్లో ఆగింది. "మీల్స్... మీల్స్..." అంటున్న వెండార్ కేకలకు ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు. అప్పుడు మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలు సమయం.

"సార్. బండి ఇక్కడ అరగంట ఉంటుంది. భోజనానికి ఆర్డరిస్తారా! తెస్తాను" అన్నాడు వెండార్ ఎంతో వినయంగా. అంతకంటే ఎక్కువ ఆశగా.

'వద్దన్నట్లు' సైగచేసి రైలు దిగాడు జస్వంత్. ప్రక్క పెట్టెలోంచి దిగి, తన వైపే వస్తూ కనిపించాడు భద్రాచలం.

"రండి భోంచేద్దురుగాని. ఇక్కడ సరిపోయినంత టైముంది" అన్నాడు దగ్గరకొచ్చి.

"మరి మీరు" అడిగాడు జస్వంత్.

"మా అమ్మాయి ఫ్రూట్స్ తెచ్చింది. మాకు ప్రయాణాల్లో ఫ్రూట్స్ తినడం అలవాటు. కాని మీకు చిల్లర ఇవ్వాలికదా. అమ్మాయి దగ్గర కూడా వంద రూపాయల నోట్లే ఉన్నాయి. మీకు మీల్స్ టికెట్ తీసుకుంటే చిల్లర ఈజీగా దొరుకుతుందని."

"ఊరుకోండి సార్. నాకు చిల్లర తిరిగి ఇవ్వాలన్నదే తప్ప, మీకు మరో ధ్యాస లేనట్లుంది. నాకూ బ్యాగులో కావలసినన్ని ఫ్రూట్సున్నాయి. నేనూ అవే తింటాను. ఇక దయచేసి నా చిల్లర సంగతి మాట్లాడకండి సార్" ప్రాధేయపడ్డాడు జస్వంత్.

మురిసిపోయాడు భద్రాచలం. "నాయనా. ఈరోజుల్లో నీలాంటి బుద్ధిమంతులు ఉండడం చాలా అరుదు. బండి బయలుదేరడానికి చాలా టైముంది గాని, అలా బెంచీ మీద కూర్చొని మాట్లాడుకుందాం రా" అంటూ తన కంపార్టుమెంటుకెదురుగా ప్లాటుఫారం మీద ఉన్న బెంచీ మీద కూర్చున్నాడు.

జస్వంత్ కూడా అదే బెంచీ మీద అతని ప్రక్కనే కాస్త దూరంలో కూర్చున్నాడు. ఎదురుగా కిటికీలోంచి వీళ్లవైపే చిరునవ్వుతో చూస్తోంది తేజోవతి. ఆమె కళ్లు అందంగా, ఆరోగ్యంగా, ఆకర్షణీయంగా ఉన్నాయి. తెల్లని ఆమె ముఖాన తోకచుక్క ఆకారంలో ఉన్న బొట్టు ముద్దొస్తోంది. ఆమె అందం జస్వంత్ గుండెల్ని గుబగుబ లాడిస్తోంది.

ముసలాయన తన ధోరణిలో తను చెప్పుకుపోతున్నాడు. "నాయనా నా వయసు ఇప్పుడు అరవై అయిదు. తల వెంట్రుకలు తెల్లబడ్డా, నాది ఎక్సర్‌సైజు బాడీ అయినందున శక్తి ఇంకా తగ్గలేదు. ఏడేళ్ల క్రితం ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీరుగా రిటైరయినా. త్యాగరాజనగర్‌లో స్వంతమేడుంది. మాంబళంలో ఒకటి, మీనంబాకంలో రెండు ప్లాట్లున్నాయి. తాంబరంలో పదెకరాల మామిడితోట మా ఆవిడ పేరుమీదుంది. అది ఆమెకు ఆమె తల్లిదండ్రులు పసుపు కుంకుమల క్రింద ఇచ్చింది. నాకు నెలనెలా పది వేల రూపాయలు పించనొస్తుంది. అమ్మాయికి, వాళ్లమ్మకి చెరి ఐదు వందల కాసుల బంగారముంది. మాకు ఒక్కగానొక్క కూతురు తేజోవతి. ఆమెకూ నెలకు పాతికవేలు జీతం. ఏ బాదరబందీ లేదు. హాయిగా ఉన్నాం."

"అయితే ఇంకేమండి."

"నాయనా! అన్నీ ఉన్నా ప్రతి కుటుంబంలోనూ ఏదో ఒక సమస్య వెంటాడుతూనే ఉంటుంది. పిల్ల పెళ్లే వాళ్లమ్మకు దిగులు. నాకూ వయసొచ్చేస్తుంది కదా."

జస్వంత్ ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి ఉఠ్రూతలూగిపోయాడు. అయితే తేజోవతికి పెళ్లికాలేదన్నమాట.

"మరి మంచి సంబంధం దొరకలేదా" కాస్త చొరవ తీసుకొని అడిగాడు జస్వంత్.

"చాలా సంబంధాలు వచ్చాయి నాయనా. సాఫ్ట్‌వేర్

ఇంజనీర్లు, డాక్టర్లు, లెక్చరర్‌లు. కాని నాకెందుకో నమ్మకం కుదర్లేదు. వాళ్లందరి కళ్లు ఆస్తిమీద తప్ప, అమ్మాయి మీద లేవనిపించింది. ఈ మనసు లేని మనుషులతో అమ్మాయి సుఖపడదనిపించింది. అందుకే అన్నీ వదులుకున్నాం."

మాట్లాడుతూనే కుమార్తె వైపు ప్రేమగా చూసాడు. తేజోవతి ఏదో అర్థమయినట్లు సిగ్గుతో తలవంచుకుంది. ఆ సిగ్గుతో ఆమె అందం ముల్లోకాలను మురిపిస్తుంది అనుకున్నాడు జస్వంత్.

"నాయనా. నీకు పెళ్లయిందా" హఠాత్తుగా అడిగాడు భద్రాచలం.

ఉలిక్కిపడ్డ జస్వంత్, "నాకింకా పెళ్లికాలేదండి" అన్నాడు.

"ఇదీ ఒకందుకు మంచిదే"అని పెద్దగానే గొణుక్కున్న భద్రాచలం, "మీ కుటుంబ వివరాలేమిటి నాయనా. అడిగానని ఏమనుకోకు" అన్నాడు.

"ఇందులో అనుకోడానికేముందిలెండి" అన్న జస్వంత్, తన తల్లిదండ్రులకు తాను, తన చెల్లెలు సంతానమని, ఒక్కగానొక్క చెల్లెలుకు పెళ్లయిందని, సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీరు అయిన భర్తతో ఆమె హైదరాబాదులో కాపురముంటున్నదని, తన పెళ్లికోసం తల్లిదండ్రులు సంబంధాలు వెతుకుతున్నారని తన వివరాలన్నీ చెప్పుకొచ్చాడు.

"మేరేజెస్ ఆర్ మేడిన్ హెవెన్ అన్నది నిజం నాయనా. నీ భార్య కాబోయే ఆడపిల్ల తారసపడేవరకు ఏవీ కుదరవు. మాకు కుల మత భేదాల్లేవు. జాతకాల మీద నమ్మకమూ లేదు. అయినా మా అమ్మాయి పెళ్లి కుదర్లేదు. ఆ ఘడియలు రానీ, పెళ్లి దానంతటదే అయిపోతుంది చూడు" అన్నాడు భద్రాచలం.

ఇంకా కొద్దిసేపు పిచ్చాపాటి మాట్లాడుకున్నారు. రైలు బయలుదేరుతున్నట్లు అరిచింది. ఇద్దరూ లేచి తమతమ కంపార్టుమెంటుల్లోకి వెళ్లి కూర్చున్నారు. రైలు ఒళ్లు విరిచి ఆవులించినట్లు నెమ్మదిగా కదిలింది.

ఆ సాయంత్రం అయిదు గంటలకు విజయవాడ స్టేషనులో ఆగింది నవజీవన్ ఎక్స్‌ప్రెస్. భద్రాచలం, తేజోవతుల కోసం కారు పంపించారు సంగీత కచ్చేరి నిర్వాహకులు. వాళ్ల బలవంతంమీద కారులో వాళ్లకు బుక్ చేసిన స్టార్‌హోటల్ వరకు వెళ్లాడు జస్వంత్. ఒక పెద్ద డబుల్ రూము వాళ్ల కోసం బుక్ చేయబడి ఉంది. తనకు విజయవాడలో బంధువులున్నారని, అక్కడకు వెళ్లి ప్రోగ్రాం సమయానికి తుమ్మలపల్లి క్షేత్రయ్య కళాక్షేత్రంలోకి వస్తానని వాళ్లవద్ద సెలవుతీసుకొని వెళ్లాడు జస్వంత్.

సరిగ్గా చెప్పిన టయానికి కచ్చేరీకి హాజరయ్యాడు జస్వంత్. మూడు గంటలసేపు తేజోవతి తన గాన మాధుర్యంతో ప్రేక్షకుల్ని ఓలలాడించింది. జస్వంత్, తేజోవతిని మనస్ఫూర్తిగా అభినందించాడు.

"బాబూ! రేపు ఉదయం మీ ఊరికి వద్దామనుకొంటున్నాం. తీసుకు వెళ్తావా"అన్నాడు భద్రాచలం.

అతని అభిప్రాయం అప్పటికే చూచాయగా అర్థమయి ఉన్న జస్వంత్, "అంతకంటే భాగ్యమా సార్"అన్నాడు తేజోవతిని చూస్తూ.

తేజోవతి సంతోషాన్ని, సిగ్గునీ కలగలిపి, "థాంక్స్"అంది.

మరుసటిరోజు సరిగ్గా ఉదయం తొమ్మిది గంటలకు కారు తీసుకువచ్చి హోటలుముందు పెట్టాడు జస్వంత్. అప్పటికే తయారయి ఉన్న ఇద్దరినీ ఆహ్వానించాడు. జస్వంత్ ముందు డ్రైవర్ ప్రక్కన కూర్చోబోతే వారించిన భద్రాచలం వెనుక సీట్లో తన ప్రక్కన కూర్చోబెట్టుకున్నాడు.

సిటీ దాటి పల్లెవైపు ప్రయాణించింది కారు. రోడ్డుప్రక్కన కనిపించే పొలాలు, తోటలు, కాలువలు, పశువులు చూస్తూ ఎంతో మురిసిపోయింది, ఆవైపు కిటికీ ప్రక్కన్న కూర్చున్న తేజోవతి. చిన్నతనంలో విజయనగరం దగ్గర పల్లెలో తన చిన్నతనాన్ని గుర్తుచేసుకొంటూ బాల్యంలోని తన అనుభవాలని ముచ్చటించాడు ఇద్దరి మధ్యలో కూర్చొని ఉన్న భద్రాచలం.

ఆకాశం నుంచి దిగి వచ్చిన వెన్నెల కన్యలా తమ ఇంటికి వచ్చిన తేజోవతిని చూసి కొత్త కోడలు మొదటిసారి ఇంటి కొచ్చినంతగా మురిసిపోయారు జస్వంత్ తల్లిదండ్రులు. వాళ్లని తల్లిదండ్రులకు పరిచయం చేసాడు జస్వంత్. వాళ్లకి ఘనంగా మర్యాదలు చేసారు, జస్వంత్ తల్లిదండ్రులు.

స్థితిమంతుడైన భద్రాచలం తమతో వియ్యమందబోతున్నట్లు చెప్పగానే జస్వంత్ తల్లిదండ్రులు ఆనందంలో మునిగిపోయారు. ఊళ్లోకి తీసుకువెళ్లి తమ బంధువులందరికీ భద్రాచలాన్ని పరిచయం చేసాడు, జస్వంత్ తండ్రి. తొందర్లో ముహూర్తాలు పెట్టుకోవాలని కూడా నిర్ణయించుకొన్నారు.

ఉన్న రెండురోజులూ భద్రాచలం రచ్చబండ దగ్గర రైతులతో స్నేహం కలిపి వ్యవసాయ పనుల్లోని లాభనష్టాలను చర్చిస్తూ గడిపితే, జస్వంత్ తేజోవతిని తమ పొలాలు, తోటలు, దొడ్లూ తిప్పుతూ గడిపాడు. తేజోవతికి అక్కడి ప్రకృతి ఎంతో ప్రశాంతతను, ఆహ్లాదాన్ని కలిగించింది.

రెండోరోజు సాయంత్రం నాలుగు గంటలప్పుడు తమ తోట ప్రక్కన ప్రవహించే కాలువ ఒడ్డున కూర్చున్నాడు. ఒకరి హృదయ స్పందనలు మరొకరు విన్నారు. ఒకరినొకరు తమ మనసులోని ప్రేమ విప్పి చెప్పుకున్నారు.

"అయ్యగారూ. మీకు సాయంత్రం కాలువలో తానమాడే అలవాటుగదా. నిన్నగూడా లేదు. ఇయ్యాల ఆడతారేంటి? బట్టలు కూడా తెచ్చాను" అంటూ తోట కాపరి రెండు పెద్ద టవల్సు భుజాన వేసుకొని వచ్చి ఎదురుగా నిలబడ్డాడు.

"ఛ... ఛ... ఈరోజు కూడా వద్దులేరా" అన్నాడు సిగ్గుపడుతూ జస్వంత్.

"ఫరవాలేదు లెండి. మీరు స్నానం చేయండి. ఎలా ఈదులాడుతారో నేను చూస్తుంటాను" అంది తేజోవతి.

జస్వంత్ సిగ్గు వదిలి, ప్యాంటు, షర్టు విప్పి గట్టున పెట్టి బనీనుతో సహా నీటిలో దిగాడు తనకిష్టమైన ఈతకోసం.

ఇరవై అడుగులు వెడల్పున్న ఆ కాలువ, అయిదు అడుగుల లోతుంటుంది. కాలువలో దిగిన జస్వంత్‌కు నీళ్లు మెడ వరకు వచ్చాయి. రకరకాల ఈతలు కొట్టాడు. గట్టుపైకి ఒరుసుకు పారుతున్న ఆ నీటిలో, గట్టుమీద కూర్చున్న తేజోవతి చీర గిరకలపైకి లాక్కుని పాదాలు నీటిలో వ్రేలాడవేసి ఉంది. ఆ తెల్లని అందమైన పాదాలకు మురిసిన జస్వంత్ నీటిలో మునిగి ఆమె పాదాలకు కితకితలు పెట్టాడు. కాళ్లపైకి లాక్కుంది తేజోవతి.

పైకి తేలిన జస్వంత్, "ఏం. చేప పిల్లలు నీ అందమైన పాదాలు కొరుకుతున్నాయని భయపడ్డావా" అన్నాడు.

"అదేం కాదు. చెన్నై లేడీస్ క్లబ్బులో బెస్ట్ స్విమ్మర్ అవార్డు తీసుకున్నదాన్ని. నీళ్లంటే నాకేం భయం. మీ కితకితలు తట్టుకోలేక పాదాలు పైకి లాక్కున్నారు. అంతే" అంది కొంటెగా.

"అందమైన కాళ్లకు అమెరికాలో బహుమతులిస్తారట."

"అంత అందంగా ఉన్నాయా నా కాళ్లు."

"అవును. నాకు బాగా నచ్చాయి" అన్నాడు జస్వంత్ గట్టు ఎక్కుతూ.

సిగ్గుతో తల వంచుకుంది తేజోవతి.

బయటికొచ్చి పొడి టవలుతో ఒళ్లు తుడుచుకొని తన బట్టలు తొడుక్కున్నాడు. ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకొంటూ ఊళ్లోకి వచ్చారు.

మూడోరోజు ఉదయం తొమ్మిదింటికి వాళ్లని విజయవాడలో రైలెక్కించాడు జస్వంత్. తాను మరో రెండురోజులు ఉండి వస్తానని చెప్పాడు.

మద్రాసుకు తిరిగి వచ్చిన జస్వంత్‌కు రోజులు వెన్నెల రాత్రుల్లా గడిచిపోతున్నాయి. సాయంత్రం అయిదుగంటల కల్లా కాలేజీ నుంచి వచ్చి, స్నానం చేసి రెడీ అయి ఉంటాడు. ఆరు గంటలకల్లా తాను రెడీ అయి కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వస్తుంది తేజోవతి. ఆమె ప్రక్కన కూర్చుంటాడు జస్వంత్. ఇద్దరూ మెరీనా బీచ్‌కు వెళ్తారు.

సముద్రం అంచున, అలల నురగల మీద తేజోవతి పరుగిడుతూ ఉంటే ఆమెను పట్టుకోవడానికి పరుగులు తీస్తాడు జస్వంత్. కావాలనే ఆమెను పట్టుకోడు. తెల్లని సముద్రపు నురగను స్పృశిస్తూ, కదిలే అంతకంటే తెల్లనైన ఆమె పాదాలను, పైకి దోపుకున్న చీర క్రింద కనిపించే నునుపైన కాలి పిక్కలను చూస్తూ మురిసిపోతాడు.

ఒకరోజు అడగనే అడిగాడు. "సంగీతమన్నా, సాహిత్యమన్నా నాకు చాలా ఇష్టం తేజో. ఒక మంచి నాట్యకారిణికుండే శరీర సౌష్టవం నీకుంది. నీ లయబద్ధమైన నడక, నీ ఒంపుసొంపులు ఏ నాట్యకత్తెకూ తీసిపోవు. స్టేజి మీద నీ అందమైన పాదాలు నర్తిస్తూ ఉంటే చూడాలని ఉంది. నువ్వు నాట్యం నేర్చుకోవాలి. నా కలను నిజం చేయాలి."

తేజోవతి చిలుకలా నవ్వింది. "నేను నిజంగా డాన్సర్‌నే నండీ బాబూ. రెండేళ్లక్రితం వరకూ ఎన్నో ఆడిటోరియంలలో నాట్యంచేసి ఎన్నో బహుమతులు పొందాను. ఉద్యోగం వచ్చిన తరువాతనే ప్రదర్శనలివ్వడం మానేసానండీ."

తన ఊహ నిజమయినందుకు ఆశ్చర్యపోయాడు జస్వంత్.

"నాకు నీ నాట్యం ఎప్పుడు చూపిస్తావు. నాకా అదృష్టం లేదా."

"తప్పకుండా చూపిస్తాను ఏకాంతంలో. ఆరోజుకోసమే నేనూ ఎదురు చూస్తున్నాను" అని చప్పున సిగ్గుపడిపోయింది తేజోవతి.

రోజులు చకచకా గడిచిపోతున్నాయి. రోజూ ఆమె అతని దగ్గరకు వస్తూ ఉంది. ఆదివారాలు అతను కూడా తేజోవతి ఇంటికి వెళ్తున్నాడు. తేజోవతి ఇంటికి వెళ్తే, ఆమె తల్లిదండ్రులు చేసే మర్యాదలకు పొంగిపోతున్నాడు. సరిగ్గా మూడునెలల తర్వాత జస్వంత్‌కు తేజోవతితో పెళ్లయిపోయింది.

పెళ్లయిన ఆ రాత్రి తేజోవతి ఇంటి మేడ మీద విశాలమైన గదిలోకి నునుసిగ్గుతో ప్రవేశించిన తేజోవతి అందానికి ముగ్ధుడయిపోయిన జస్వంత్, "తేజో నీ నాట్యం చూపిస్తానన్నావు. మరచిపోయావా" అన్నాడు గోముగా.

"మరచిపోలేదు"అంటూ ఆ గది బీరువాలో ఉన్న తన నాట్యకారిణి డ్రెస్ తీసుకుని బీరువా చాటుకెళ్లి, తన ట్రెడిషనల్ డ్రెస్ తీసివేసి నాట్యకారిణి దుస్తుల్లోకి మారింది.

టేప్ రికార్డరు చిన్నగా పెట్టి నాట్యం చేసింది. ఆమె నాట్యానికి మురిసిపోయాడు జస్వంత్. అరగంట తరువాత అంత ఎ.సి. గదిలోనూ ముఖాన చిరుచెమటలు పట్టిన తేజోవతిని దగ్గరకు తీసుకొని తన పంచె చెంగుతో ఆమె చిరుచెమటలు తుడిచాడు.

* * *

"టక్... టక్..."మన్న చప్పుడుకు కళ్లు తెరిచాడు జస్వంత్. అంతా కల. ఎదురుగా 'తెనాలి'అన్న బోర్డు కనిపిస్తూ ఉంది. రైలు ఆగి ఉంది. ప్లాటుఫారం మీద తన కిటికీ దగ్గర నిలబడి ఉన్నాడు భద్రాచలం.

(మిగతా 19వ పేజీలో)

"అమ్మా! ఈ మహానుమతి వృత్తాంతం విన్నాక మా నాయనగారి వాదంలో కొంత నిజం ఉన్నదేమో అనిపిస్తున్నది. ఏదిఏమైనా నాకు జననీ జనకులు పూజనీయులు. హాలుడు కాదు సాక్షాత్తు పరమశివుడు వచ్చినా మా తండ్రి గారి అనుమతి లేకుండా నేనెవరినీ వివాహం చేసుకోనని మాట ఇస్తున్నాను."

***

"మానధనుడు చివరి దశలోనూ
మహోన్నతంగా వెలుగుతాడు.
పడమటి సూర్యుని కిరణాలు
పై దిశకే ప్రకాశిస్తాయి." (గా.స.శ)

ధనుష్కోటి చంద్ర చూడునితోపాటు కళాకారుల వేషంలో కొందరు నావికులు గూఢచారులు పడవలపై ప్రయాణం ప్రారంభించారు. తూర్పున కల స్కంద నగరం నుండి ప్రయాణం మొదలైంది. సింహళీయుల నౌకలలో యుద్ధ నౌకలు వేరు వ్యాపార నౌకలు వేరు. వ్యాపార నౌకల బరువు కొంచెం ఎక్కువగా ఉంటుంది. దాని లోపల మధ్య మందిరంలో నిర్మించిన గదులలో వ్యాపార వస్తువులను భద్రం చేస్తారు. అవి నెలల తరబడి చెడిపోకుండా ఉంటాయి. కొంచెం ఇంచుమించు ప్రయాణ నౌకలు కూడా ఇంతే. కాని యుద్ధ నౌకల విధానం వేరు. అవి తేలికపాటి దారువులతో నిర్మిస్తారు. ఇవి ఇంత సులభంగా అలలపై కదులుతాయో అంత వేగంగా ముందుకు గాని, వెనుకకు గాని పోవు.

చంద్ర చూడుడు ఎక్కినది ఇలాంటి యుద్ధ నౌక. ఇలాంటి నౌకలను నిర్మించే పద్ధతి అతడు లోగడ అధ్యయనం చేశాడు. ఇప్పుడీ నౌకను జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తున్నాడు. దీనికి మూడు తెరచాపలున్నాయి. దానివల్ల తుఫానులో కూడా ముందుకు సాగిపోగల సామర్థ్యం లభిస్తుంది.

ఓడలోని కళాసీలు గొంతెత్తి మధురంగా సింహళ జానపద సంగీతాన్ని పాడుకుంటున్నారు ఒకడు సింహళ జానపద నృత్యం చేస్తున్నాడు. తక్కినవారు చప్పట్లు కొడుతూ అతనిని ప్రోత్సాహపరుస్తున్నారు. వారా పడవలో తమకు కావలసిన ఆహార పదార్థాలన్నీ భద్రం చేస్తున్నారు. వానిలో వరి పిండి, గోధుమ పిండి, బెల్లము, పంచదార వంట వస్తువులతో చేసిన తినుబండారములే కాకుండా ఫాణితము అనే ఒక విధమైన పానీయము కూడా దాచుకున్నారు. చెఱుకు పానకమును కాని దానిని దారుపాత్రలలో భద్రపరచి భోజన సమయంలో కాని రాత్రివేళల్లో కాని నృత్య గీత వీలాస వేళలో కాని కొంచెం కొంచెంగా చప్పరించి ఆనందిస్తూ ఉంటారు. ఫాణితమును చప్పరిస్తూ నావికులు చేస్తున్న వినోదాలను చూస్తూ చంద్రచూడుడు ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. నావికులు ఆడి పాడి అలసిపోయి సొమ్మసిల్లి తలొక దిక్కున కూర్చున్నారు. ఒకడు పొడవైన గాలాన్ని సముద్రంలోకి దింపి చేపల వేటలో వినోదిస్తున్నాడు. అయితే ఆ గాలానికి చేప బదులు ఒక పెద్ద జల జంతువు పడింది. అది గాలాన్ని, గాలం పట్టుకున్న వాణ్ణి గుంజింది. ఫాణితం మత్తులో సముద్రం కెరటాల పైకి జారిన చేతిలోని గాలాన్ని విసిరి వేసి జరగబోయే ప్రమాదాన్ని గుర్తించి నావలో నుండి ఒకడు అందించిన తాడును పట్టుకొని బ్రతుకు జీవుడా అంటూ లోపలికి చేరాడు. నీళ్లలో తడిసిన అతనిని చూసి అందరూ చప్పట్లు చరుస్తూ నవ్వారు. ఈ విధంగా ఆటపాటలతో ఆనందంగా సాగర యాత్ర సాగింది. ఇలా రెండు రాత్రుళ్లు రెండు పగళ్లు గడిచాయి.

ఒకనాడు మధ్యాహ్నం భోజనానంతరం చంద్ర చూడుడు విశ్రమించాడు. నౌకలో ఆహార పదార్థములు, వస్త్రములు దాచుకునే ఒక గది ఉంది. బయట నావికులు పెద్దగా పాటలు పాడుతుండడంతో నావికుల్లు ఆ గదిలో పడుకున్నారు. కొంతసేపు నిద్రించిన తరువాత ఏదో కలకలం వినిపించింది. చంద్ర చూడుడు అది గమనించాడు. నౌకకు పై భాగంలో పెద్దగా అడుగుల శబ్దాలు వినపడుతున్నాయి. అటు ఇటు భయంగా పరుగెత్తుతున్న ధ్వనులు. చంద్ర చూడుడు గదిలో నుండి బయటకు వచ్చి ఏమి జరుగుతోందా అని పరిశీలించాడు. కర్ణదారి తెర చాపలలో ఒక దానిని దించి నౌకా గమన మార్గాన్ని మారుస్తున్నాడు. "ఏమిటి? ఏమి జరిగిందీ?" అని చంద్ర చూడుడు ప్రశ్నించాడు. దూరంగా ఒక దొంగల నౌక మన వెంట బడింది. ముందు అది విదేశీయుల వ్యాపార నౌక అనుకున్నాము. కాని ఇప్పుడది సముద్రపు దొంగల నౌకయేనని రూఢిగా నిర్ధారణ అయింది అన్నాడొకడు. "అయితే మనకేమిటి భయం. మనం ఇంత మందిమి ఉన్నాంగా మనమేం చేస్తారు."

ఓరి వెర్రివాడా నీకు ముఖానికి రంగు వేసుకొని నర్తించడం మాత్రమే తెలుసు. సముద్రంపై దొంగల క్రౌర్యం ఎలాంటిదో నీవు ఎరుగవు. వాళ్లు పడవలు దోచుకుంటారు. మనుష్యులని సజీవంగా కాల్చి చంపుతారు. "మన దగ్గర అంత విలువైన వస్తువులు ఏమున్నాయి కనుక?"

మిగతా వచ్చేవారం

(9వ పేజీ తరువాయి) "నాయనా. ఒంగోలులో దిగి నీకోసం చూసాను. మంచి నిద్రలో ఉన్నావు. తెనాలి వచ్చింది. ఇక్కడేదో క్రాసింగు ఉందట. జంక్షన్ గదా. పావు గంట నిలుస్తుందని చెప్పాడు టి.టి.ఇ. అలా వెళ్లి టీ తాగొద్దాంరా. అలవాటు పోదుగదా"అన్నాడు.

జస్వంత్ ట్రెయిను దిగాడు.

"చిల్లర ఎలాగూ లేదు. టీ నువ్విప్పించాల్సిందే."

"టీ మాత్రం నేనే ఇప్పిస్తాను" పట్టుబట్టాడు జస్వంత్.

"అలాగేనయ్యా. నీవు మాకు పరాయి వాడివా. అందరం మద్రాసులో ఉండేవాళ్లం. ఇక మనం ఒకరి దగ్గరకు ఒకరం రాకుండా ఉంటామా" ఆప్యాయంగా అన్నాడు భద్రాచలం.

ప్లాటుఫారం మీద నిలబడి ఇద్దరూ టీ త్రాగారు. పది రూపాయల నోటు వెండర్‌కి అందించాడు జస్వంత్. తమకు విజయవాడ 'గోల్డెన్ కేఫ్' స్టార్ హోటల్‌లో గది బుక్‌చేసారని చెప్పాడు భద్రాచలం. ఇంకో రెండు రోజులు విజయవాడలో ఉండి చుట్టుప్రక్కల ప్రదేశాలు చూడాలని ఉందని, వీలుంటే దగ్గరుండి అవన్నీ తమకు చూపించమని జస్వంత్‌ను కోరాడు. తల ఊపాడు జస్వంత్.

సూపర్ ఫాస్ట్ ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒకటి క్రాస్ చేసి వెళ్లిపోయింది. మర్యాదకోసం భద్రాచలం వెంట అతని కంపార్టుమెంటు దగ్గరకు నడిచాడు జస్వంత్. ఆయన ఎక్కి లోపలికొచ్చి కుమార్తెకెదురుగా కిటికీ దగ్గర కూర్చున్నాడు.

బయట నిలబడి ఉన్న జస్వంత్‌తో తేజోవతి, "నాన్న మీకు చెప్పాడు గదా, తుమ్మలపల్లి క్షేత్రయ్య కళాక్షేత్రంలో నా సంగీత కచ్చేరి ఉందని. మళ్లీ ట్రెయిను దిగిన తరువాత ఎవరి హడావుడిలో వాళ్లముంటాం గదా. అందుకే కుదరదని ఇప్పుడే చెబుతున్నా. అమ్మకూ, నాన్నకూ ఇచ్చిన వి.ఐ.పి. పాసుల్లో అమ్మరాలేదు కాబట్టి, ఆ వి.ఐ.పి. పాసు మీకిస్తున్నాను. మొదటి వరుసలో నాన్న ప్రక్కనే కూర్చోవచ్చు" ఆప్యాయంగా అని బ్యాగులోంచి వి.ఐ.పి. పాసు తీసి అతనికిచ్చింది.

జస్వంత్ ఆనందానికి అంతు లేదు. "థాంక్స్" అంటూ ఆ వి.ఐ.పి. పాసు ఆప్యాయంగా జేబులో పెట్టుకొని బయలుదేరుతూ ఉంటే, తన కుడి చేయి పైకెత్తి, చేతి వేళ్లు సుతారంగా ఆడిస్తూ 'బై' చెప్పింది. జస్వంత్ కూడా 'బై'చెప్పి రైలెక్కి తన సీట్లో కూర్చున్నాడు. రైలు బయలుదేరింది. జస్వంత్ తన అదృష్టానికి పొంగిపోయాడు.

కిటికీ సుందరి తేజోవతి తన భార్య అవడం ఖాయమని తేలిపోయింది. వాళ్లు తనను సెలెక్టు చేసుకున్నట్లు కన్ఫర్మ్ అయిపోయింది. ఈసారి జస్వంత్ ఊహల్లో తేలిపోలేదు. వాస్తవంలో మునిగిపోయాడు. దిగే హడావుడిలో వాళ్లతో ఇప్పుడు మాట్లాడలేదు. మాట్లాడడం కూడా బాగుండదు. రాత్రి కచ్చేరీకి వెళుతున్నాడు. రేపొద్దున ఎలాగూ వాళ్ళని కలుస్తాడు. విజయవాడ చుట్టుప్రక్కల ప్రదేశాలు చూస్తామన్నారు కాబట్టి పనిలోపనిగా తన ఊరికీ తీసుకువెళ్తాడు. తల్లిదండ్రులతో తన కోరిక చెబుతాడు. వాళ్లు తప్పకుండా ఈ పెళ్లికి అంగీకరిస్తారు. జస్వంత్ ఇలా అనుకొంటూండగానే రైలు విజయవాడ స్టేషన్లో ఆగింది.

బండి దిగి జనంలో వాళ్లకెదురుగా వెళ్లడం ఇష్టం లేక, ప్లాటుఫారం ప్రక్కనున్న ఫ్యాన్సీషాపు దగ్గర చాటుగా నిలబడి తేజోవతి వాళ్లున్న కంపార్టుమెంటు వైపు చూడసాగాడు. అందరూ దిగుతున్నారు, కానీ ఎంతసేపటికీ ఆ తండ్రీ కూతుళ్ల దిగడం లేదు. చివరకు పెట్టెలోంచి ప్రయాణీకులు దిగడం ఆగిపోయింది. ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న అతనికి వీల్ ఛైర్ ఒకటి కంపార్టుమెంటులోంచి, వాకిలికి సమాన ఎత్తులో ఉన్న ప్లాటుఫారం మీదికి వచ్చింది. దానిమీద కూర్చొని ఉంది తేజోవతి. దాన్ని నెడుతున్నాడు భద్రాచలం. తేజోవతి మోకాళ్ల క్రిందనుంచి చీర గాలిలో రెపరెపలాడుతూ ఉంది. అంటే మోకాళ్ల క్రింద నుంచి ఆమెకు కాళ్లు లేవు. జస్వంత్ ఆశలు కుప్పకూలిపోయాయి. గుండె మంటల్లో దగ్ధమయిపోతున్నట్లు అనిపించింది. తను ఎంతో ప్రేమించి, ఆరాధించి కలలుగన్న ఆ నర్తించే పాదాలు, ఆ అందమైన కాళ్లు ఆమెకు లేవన్న మాట. అందుకే ఇప్పుడు భద్రాచలం మాటల్లోని గూఢార్థం గోచరించింది. 'అందరికళ్లూ అమ్మాయి ఆస్తి మీద తప్ప అమ్మాయి మీద లేవనిపించింది. ఈ మనసులేని మనుషులతో అమ్మాయి సుఖపడదనిపించింది. అందుకే అన్ని సంబంధాలు వదులుకున్నాను.'

ఇదన్నమాట సంగతి.

నేటి యువకుల మనోభావాలకు తగ్గట్టు అతను వెంటనే మారిపోయాడు. 'తానూ అందరిలాంటి వాడేనా? తను సంఘసంస్కర్త కాదు. తాను కిటికీ సుందరి తేజోవతిని వివాహ మాడలేడు. కాని తాను మిగతా వాళ్లలా ఆస్తికోసం ఆమెను చేసుకునేటంత దురాశాపరుడు మాత్రం కాదు. తను మనసున్న మనిషి. అయితే సౌందర్య పిపాసి తను. అంతే' అనుకొని తనకు తాను సర్దిచెప్పుకున్నాడు. జస్వంత్ గుండెలోని దుఃఖాన్ని అదిమి పట్టుకొని జేబులోంచి వి.ఐ.పి. పాస్ తీసి షాపులోని చాక్లెట్ డబ్బా మీద పెట్టి, మరో ప్లాటుఫారం మీద వెళ్తున్న జనంలో కలిసిపోయాడు మనసులేని జస్వంత్.

బరువులేని ఆ వి.ఐ.పి పాస్ గాలికి ఎగిరి ప్లాటుఫారం మీద పడి, మళ్లీ ఎగురుతూ వెళ్లి, వీల్‌ఛైర్ నెట్టుకొస్తున్న భద్రాచలం పాంటుకు అంటుకుంది. క్రిందికి వంగి దాన్ని అందుకొని చూసి, 'జీవితమా! నా బిడ్డతో ఇంకా ఎన్ని ఆటలాడుకొంటావు' బాధగా అనుకొని, విరక్తిగా దాన్ని పాంటు జేబులోకి నెట్టేసాడు కుమార్తె చూడకుండా. ఏమీ ఎరగనట్లు గుండె నిబ్బరంతో వీల్‌ఛైర్ నెట్టుకుపోతున్నా, అతని కళ్లలో నీరు తిరగడం మాత్రం మానలేదు. ★